

4819 2den Beh. af Lovforsl. om Forpagn. af Fæstest. efter Fdm. 15de Juni 1792 § 11. 4820

af Loven af 19de Februar 1861, og, da det for antages, at Fæstebreve i Almindelighed ville være paa 30 Aar, saa kan man ogsaa antage, at dette i Almindelighed vil være Tilfældet med Forpagtninger paa to Personers Levetid, saa at det er naturligt at oversføre de samme Bestemmelser paa det sidste Forhold. Forpagtning paa flere end to Personers Levetid er sat til en længere Aarrække, nemlig 50 Aar, men forøvrigt ere Bestemmelserne derom aldeles conforme med Bestemmelsen i § 3 af Loven af 19de Februar 1861. — Dette var den ene Deel af Ændringsforslaget. Den anden Deel, § 2, gaaer ud paa at træffe andre Bestemmelser for Forpagtninger paa 50 Aar end dem, der ere foreslaaede i Udvalgets § 2 under Nr. 2. Jeg kan for en Deel slutte mig til de Betænkkeligheder, som det ærede Medlem, der havde Ordet for mig, udtalte, ligeoverfor den af Udvalget foreslaaede § 2; det forekommer mig, at dens Affattelse, saaledes som den staaer her, medfører adskillige Ulemper, som ville undgaaes, naar det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, bliver vedtaget. Der er deri den Bestemmelse, at der maa tages en Forudbetaling, men denne Forudbetaling er begrændset paa en saadan Maade, at det derved bliver umuligt at drive Forpagtningsafgiften i en kommende Tid høiere op, end den fra først af er, naar den een Gang for alle bestemmes, medens der dog samtidig er givet Tilladelse til at give Afslag i de første Aar, men vel at mærke med Tilføielse af en saadan Bestemmelse, at der ikke for dette Afslag i de første Aar atter maa føres nogen Forøgelse over paa de sidste Aar. En saadan Forhøielse som den, Fleertallets Forslag tillader, vil og maa nemlig altid føre dertil, at Forpagtningsafgiften i de sidste 7 Aar meget let bliver uforholdsmæssig høj, og dette fører da igjen enten til, at den, der betinger sig denne Afgift, ikke faaer den, eller at Rettigheden for Forpagteren til at afstaae Forpagtningen træder til, saaledes at Forpagtningen i Virkeligheden ikke bliver paa 50 Aar, men paa 43 Aar. Der er desuden en anden Mangel ved den § 2, som er foreslaaet i Æn-

dringsforslaget under Nr. 2, og det er den, at det slet ikke er bestemt, hvad der egentlig for forlanges i Depositum. Det ligger jo nær efter de Erfaringer, vi have om, at der kan finde Overgreb og Misbrug Sted med Hensyn til at tilveiebringe Penge ved Contraheringen af slige Dverenskønstter, at det, naar der, saaledes som i Fleertallets Forslag til en § 2, Intet er bestemt herom, i Fremtiden vil stille sig saaledes, at den Eier, der trænger til at faae en stor Sum, vil forlange et overordentlig stort Depositum til Sifferhed. Dette Depositum skal ganske vist tilbagebetales og forrentes til Forpagteren i den Tid, hvori Forpagtningen varer, men det er ganske klart, at Eieren derved bringer sig i Besiddelse af en Capital, som han jo her kan gjøre saa stor, som han selv vil, og som han kan sætte ud til en Rente af 5, 6 maaskee 7 pCt., medens Brugerens kun faaer sine 4 pCt. Dette forebygges ved det Ændringsforslag, som jeg har stillet, idet der derved er givet en aldeles bestemt Begrændsning for, hvor stort Depositumet maa være, og jeg tror, at det der er ansat til en saadan Størrelse, at det vil være fuldkommen tilstrækkeligt til at dække de Fordringer, der muligviis kunne reises mod Forpagteren. Jeg har derfor meent, at det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille, i alle Henseender er at foretrække for det, som Fleertallet er fremkommet med; naar dette ikke havde været min Overbeviisning, skulde jeg ikke have tilladt mig at fremstille dette Forslag, saaledes som jeg nu har troet, at det var min Pligt at gjøre det. — Jeg skal endnu kun bemærke om Ændringsforslaget under Nr. 4, at det er en consequent Gjennemførelse af den Tanke, at Forpagtning paa 2 eller flere Personers Levetid er aldeles eensbetydende med Fæsteoverdragelse; dette Forslag gaaer derfor ud paa at oversføre Bestemmelserne i § 5 og § 6 i Loven af 19de Februar 1861 paa slige Forpagtninger, saaledes at den Godtgjørelse, som efter den omtalte Lov kommer Fæsteren tilgode, ogsaa skal komme den Forpagter tilgode, der har contraheret paa 2 eller flere Personers Levetid. — Hermed har jeg motiveret disse